

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Stephen King
UNDER THE DOME

Copyright © by Stephen King, 2009
Translation Copyright © 2011 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-645-4

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

STEPHEN KING

POD KUPOLOM

Preveo Vladan Stojanović

alnari
PUBLISHING

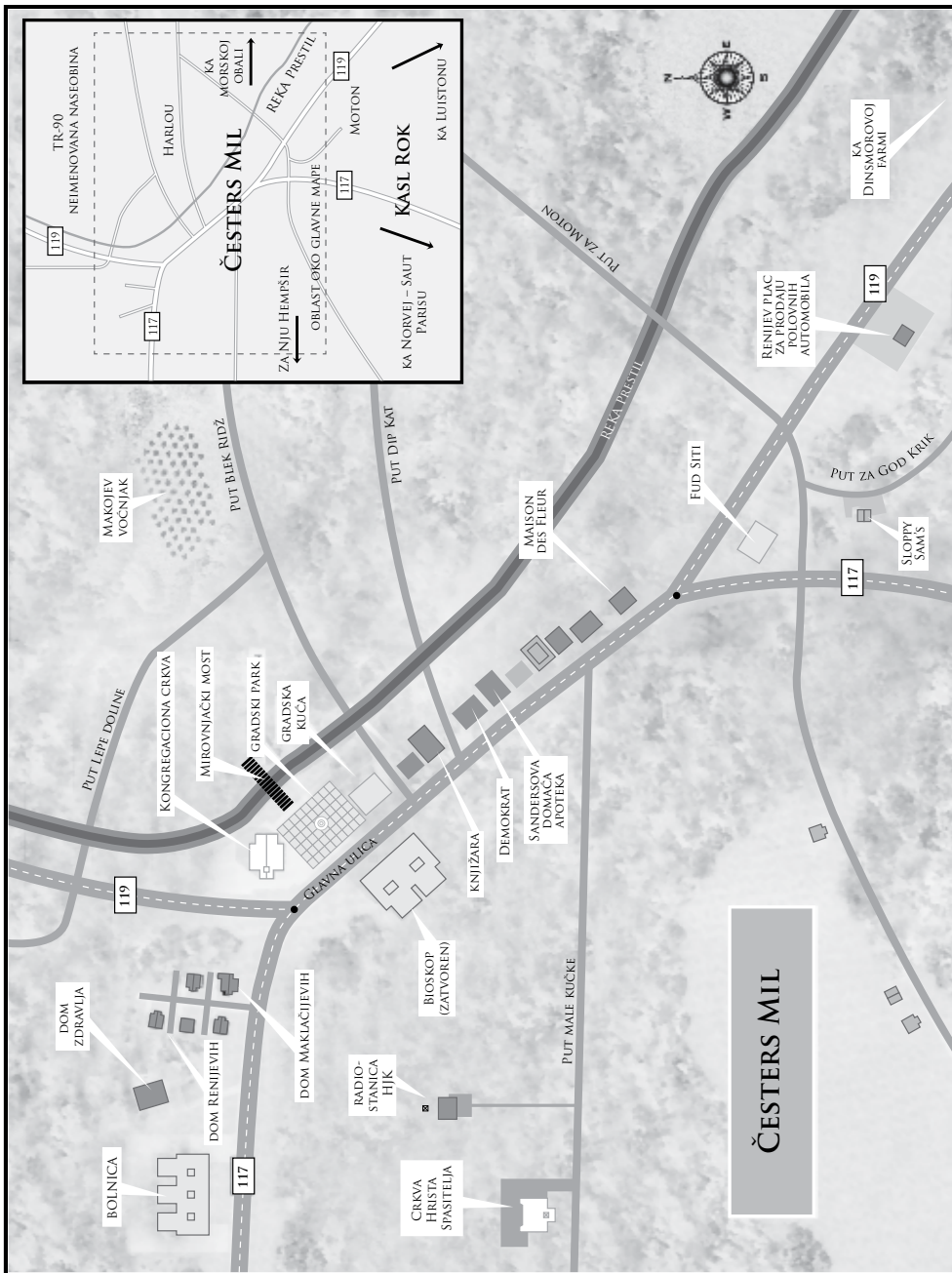
Beograd, 2011.

*U spomen na Surendru Dahjabhaja Patela.
Nedostaješ nam, prijatelju.*

*Koga tražiš
Kako se ono zvaše
verovatno ćeš ga naći
na utakmici
u našoj palanci
Znaš šta mislim
ovo je palanka, sinko
Svi navijamo za naš tim*

– DŽEJMS MAKMARTRI

Neki (ali ne svi) zatečeni u Česters Milu, na Dan Kupole:

GRADSKI ZVANIČNICI

Endi Sanders, prvi gradski otac
Džim Reni, drugi gradski otac
Andrea Grineli, treći gradski otac

OSOBLJE *DIVLJE RUŽE ROUZ*

Rouz Tvitčel, vlasnica
Del Barbara, kuvar
Enson Viler, perač suđa
Endži Makejn, konobarica
Dodi Sanders, konobarica

POLICAJCI

Hauard Djuk Perkins, šef policije
Piter Randolf, pomoćnik šefa policije
Marti Arseno, policajac
Fred Denton, policajac
Džordž Frederik, policajac
Rupert Libi, policajac
Tobi Vilan, policajac
Linda Everet, policajac
Stejsi Mogin, policajac/dispečer
Džunior Reni, specijalni zamenik
Džordži Ru, specijalni zamenik

Stephen King

Frenk Deleseps, specijalni zamenik

Melvin Sirls, specijalni zamenik

Karter Tibodi, specijalni zamenik

SVEŠTENICI

Prečasni Lester Kogins, iz Crkve Hrista Spasitelja

Prečasna Pajper Libi, iz Prve kongregacione crkve

MEDICINSKO OSOBLJE

Ron Heskell, doktor

Rasti Everet, lekarski pomoćnik

Džini Tomlinson, medicinska sestra

Dagi Tvitčel, bolničar

Džina Bafalino, dobrovoljna medicinska sestra

Harijet Bigelou, dobrovoljna medicinska sestra

KLINCI

Litl Volter Buši

Strašilo Džo Maklači

Nori Kalvert

Ben Drejk

Džudi i Dženel Everet

Oli i Rori Dinsmor

VIĐENIJI GRAĐANI

Tomi i Vilou Anderson, vlasnici/upravitelji Dipersa

Stjuart i Fernald Boui, vlasnici/upravitelji Bouijevevog pogrebnog zavoda

Džo Bokser, zubar

Romeo Berpi, vlasnik/upravitelj Berpijeve robne kuće

Fil Buši ili Šef, glavni kuvar sumnjive reputacije

Samanta Buši, njegova supruga

Džek Kejl, menadžer samoposluge

Erni Kalvert, menadžer samoposluge (u penziji)

Džoni Karver, radnik u bakalnici

Olden Dinsmor, proizvođač mleka

Rodžer Kilijan, proizvođač pilića

Lisa Džejmison, bibliotekarka

Kler Maklači, mama Strašila Džoa

Alva Drejk, Benijeva mama

Pod kupolom

Stabi Norman, trgovac starinama
Brenda Perkins, supruga šefa policije Perkinsa
Džulija Šamvej, vlasnica/urednica lokalnih novina
Toni Gaja, sportski novinar
Pit Friman, novinski fotograf
Sem Verdro Štokavi, gradski pijanac

DOŠLJACI

Alisa i Ejdan Eplton, siročad Kupole („kupoločad“)
Terston Maršal, obrazovan čovek, vičan lečenju
Kerolin Sterdžes, postdiplomac

PSI VREDNI POMENA

Horas, korgi Džulije Šamvej
Klover, nemački ovčar Pajper Libi
Odri, zlatni retriver Everetovih

AVION I MRMOT

1 Česters Mil je blistao pod jutarnjim suncem kao da je jutros podignut. Tako je izgledao Klodet Sanders sa visine od sedamsto metara, na času letenja. Automobili su grabili Glavnom ulicom, namigujući pod suncem. Činilo joj se da će oštri toranj Kongregacione crkve svakog časa razderati besprekorno čisto nebo. Sunce se odražavalo na površini reke Prestil, dok je *seneka V* letela preko nje. Voda i avion su sekli grad po istom, dijagonalnom kursu.

„Čak, mislim da sam videla dva dečaka pored Mirovnjačkog mosta! Pecaju!“ Osmehnula se, poneta oduševljenjem. Časove letenja je plaćao njen suprug Endi, najviši zvaničnik gradića, iako je iz sveg srca verovao da bi Bog dao čoveku krila da je hteo da on leti. Njen mužić je bio mek kao duša. Na kraju bi uvek bilo po njenom. Od samog početka je uživala u letenju. Nije to bila obična radost, već istinsko oduševljenje. Danas je po prvi put uvidela šta čini letenje čudesnim i magičnim.

Čak Tompson, njen instruktor, blago je dodirnuo upravljač pre nego što je pokazao na instrument-tablu. „Siguran sam da si u pravu“, rekao je, „ali ne zaboravljaj gde smo i šta radimo, Klodi, jel' važi?“

„Izvini, izvini.“

„Nema potrebe za izvinjavanjem.“ Godinama je učio ljude da lete. Voleo je polaznike poput Klodi, one koji rado usvajaju nova znanja. Endi Sanders će možda uskoro dobrotno odrešiti kesu. *Seneka* joj se dopadala. Izrazila je želju da kupi istu takvu, samo novu. Reč je o miliončetu dolara. Klodi Sanders nije bila razmažena, ali je upražnjavala nekoliko skupih hobija, koje je srećni Endi svesrdno finansirao.

Stephen King

Čak je voleo baš ovakve dane: neograničenu vidljivost, bez daška vetra, savršene uslove za učenje. *Seneka* se ipak ljuljala, zbog nervoznog petljanja s komandama.

„Nema potrebe za nervozom. Letećemo iznad Stodevetnaestice. Spusti se se na trista metara.“

Poslušala ga je. Čak se opustio. Avion je ponovo mirno odmicao nebom.

Preleteli su preko Renijevoг placа za prodaju polovnih automobila i ostavili grad za sobom. Polja su se pružala s obe strane Stodevetnaestice. Drveće je plamtelo od jesenjih boja. *Senekina* krstasta senka je letela preko asfalta. Tamno krilo je nakratko prešlo preko čoveka-mrava, s rancem na leđima. Čovek-mrav je podigao glavu i mahnuo. Čak mu je uzvratilo pozdrav, iako je znao da ga onaj na zemlji ne vidi.

„*Prokleta* divan dan!“ kliknula je Klodi. Čak se nasmejao.

Ostalo im je još četrdeset sekundi života.

2 Mrmot je trapavo grabio pored Stodevetnaestice. Išao je u pravcu kilometar i po udaljenog Česters Mila. Plac za prodaju polovnih automobila Džima Renija bio je za njega samo niz treperavih odblesaka, na mestu gde je put skretao ulevo. Mrmot je planirao (koliko god se za mrmota to može reći), da šmugne nazad u šumu, mnogo pre nego što tamo stigne. Ivica drumа je zasad bila bezbedna. Nije hteo da se ovoliko udaljava od svog boravišta, ali ga je sunce prijatno grejalo po leđima. Nozdrve su mu se punile prepoznatljivim mirisima. U glavi su mu se obrazovali rudimentarni obrisi, koje bi neko mogao nazvati slikama.

Zastao je da bi se nakratko oslonio na zadnje šape. Vid mu je oslabio, ali je još bio dovoljno dobar da bi razaznao ljudsko biće. Hodalo je u njegovom pravcu na drugoj strani drumа.

Mrmot je rešio da nastavi put. Ljudska bića su ponekad ostavljala jestiv otpad za sobom.

Bio je star i debeo. Za života je opustošio mnogo kanti za đubre. Puteve do deponije Česters Mila poznavao je kao tri tunela svoje jazbine. Na đubrištu je uvek bilo ukusnih stvari za jelo. Ljuljao se, prebacujući se s nožice na nožicu, kao što dolikuje matorom mrmotu. Motrio je ljudsko biće na drugoj strani drumа.

Zaustavilo se. Mrmot je shvatio da je opažen. Video je palu brezu desno od sebe. Sakriće se ispod drveta, dok ljudsko biće ne prođe. Zatim će ispitati njegove tragove, u potrazi za ukusnim poslasticama...

Pod kupolom

To su bile poslednje mrmotove misli. Učinio je još tri sitna, gegava koraka, iako je bio presečen nadvoje pre nego što se srušio pored puta. Krv je brizgala na sve strane. Utroba mu se prosula po prašini. Zadnje noge su se dva puta trznule i zauvek umirile.

Njegova poslednja misao pre večite tame koja čeka sve nas, mrmote i ljude podjednako, beše: *Šta se desilo?*

3

Sve iglice na brojčanicima instrument-table su zamrle.

„Šta se, *dođavola*, događa?“, reče Klodi Sanders. Okrenula se prema Čaku. Pogledala ga je razrogačenim očima, zbunjeno i bez panike. Nije bilo vremena za paniku.

Čak nije gledao u instrument-tablu. Posmatrao je kako se nos aviona savija ka njemu. Oba propelera su se raspala pred njegovim očima.

Nije imao vremena da išta vidi. Nije bilo vremena za reakciju. *Seneka* je eksplodirala iznad Stodevetnaestice. Posejala je plamen po poljima, plamen i delove tela. Klodetina zadimljena podlaktica je tresnula pored mrmota, uredno presečenog nadvoje.

Bio je dvadeset prvi oktobar.

BARBI

1 Barbiju je laknulo kad je prošao pored Fud Sitija i ostavio centar gradića za sobom. Osećao se još bolje kad je prošao pored natpisa **NAPUŠTATE NASEOBINU ČESTERS MIL VRATITE NAM SE ŠTO PRE!** Bilo mu je drago što odlazi odavde, ne samo zato što je popio dobre batine. Uživao je u selidbi. Dobio je svoje na parkiralištu Dipersa, ali je dve nedelje pre toga hodao pod vlastitim sivim oblačkom.

„U duši sam skitnica“, obratio se samom sebi, sa osmehom, „skitnica na putu ka Velikom nebu.“ Dodavola, zašto ne bih bio? Montana! Ili Vajoming. Možda i jebeni Rapid Siti, Južna Dakota. Otići ću bilo gde, samo da ne budem ovde.

Okrenuo se, u pravcu sve bližeg zvuka motora. Podigao je palac i krenuo unatraške. Video je divnu kombinaciju: stari, prljavi *ford* pikap, s mladom plavušom za volanom. Odlučila se za njemu najdražu, *pepeljastoplavu* nijansu. Najsrdačnije se osmehnuo. Devojka za volanom pikapa uzvratila mu je osmehom. Poješće poslednji ček s platom iz *Divlje ruže Rouz*, ako je imala i dan više od devetnaest godina. Bila je premlada za gospodina od trideset leta, iako im zakon ne bi stajao na putu, kao što se govorilo u Ajovi njegovog detinjstva, provedenog u senkama kukuruza.

Kamion je usporio. Požurio je ka njemu... ali je on ponovo ubrzao. Nakratko ga je osmotrila u prolazu. Još uvek se smešila, ali žalosno. *Mozak mi je na trenutak preskočio*, govorio je taj osmeh, *ali sam se brzo dozvala pameti*.

Barbi je pomislio da je odnekud zna, iako nije bio siguran odakle. Nedelje ujutru u *Divljoj ruži* uvek su bile prava ludnica. Pomislio je da je video sa starijim čovekom, verovatno ocem. Lica su im bila uglavnom uronjena u rašireni nedeljni *Tajms*. Da je mogao da joj se obrati u prolazu, rekao

Pod kupolom

bi joj: *Mogla si da me primiš na suvozačko sedište, kad si već jela moju kobasicu i jaja.*

Sudbina mu nije pružila tu priliku. Samo je podigao ruku, u *nema lju-tiš* pozdravu. Zadnja svetla pikapa su zatreperila, kao da se predomišlja. Vozilo je ubrzalo kad su se ugasila.

Često će se sećati ove scene, obasjane toplim oktobarskim suncem, dok se situacija u Milu bude pogoršavala iz dana u dan. Neprestano će razmišljati o predomišljanju, u obliku treptanja zadnjih svetala... kao da ga je ipak prepoznala. *To je kuvar iz Divlje ruže Rouz. Skoro sam siguran. Možda bi trebalo...*

I bolji ljudi od njega su padali u ponor zvani *možda*. Njegov život bi pošao potpuno drugačijim tokom da se predomislila. Sigurno je uspela, zato što nikad nije video zgodnu plavušu u prljavom, starom *fordu F-150*. Prešla je granicu gradskog atara nekoliko minuta (ili čak sekundi) pre nego što se naglo zatvorila. Bio bi na bezbednom, s druge strane, da ga je povezala.

Izuzev, palo bi mu na pamet, kad san nije hteo na oči, *ako zaustavljanje da bi me pokupila ne bi predugo trajalo. I u tom slučaju ne bih bio ovde, baš kao ni ona. Ograničenje brzine na Stodevetnaestici je osamdeset kilometara na čas. Pri toj brzini...*

U tom trenutku bi pomislio na avion.

2 Avion je preleteo preko njega, baš kad je prošao pored Renije-vog placu za prodaju polovnih automobila. Nije voleo to mesto. Na njemu ne bi kupio ni limun (već godinu dana nije imao kola, poslednja je prodao u Punta Gordi, Florida). Džim Reni Džunior je bio među napadačima one noći na parkiralištu Dipersa. Dečkić iz fakultetskog bratstva je hteo da se dokaže. Dokazivao se s gomilom drugara, pošto sam nije mogao. Barbi je znao da Džim Džuniori ovog sveta tako izravnavaju račune.

Ostavio ih je za sobom. Džima Džuniora, Džima Renija, *Divlju ružu Rouz* (Pržene lignje su naš specijalitet! Uvek „*u komadu*“, nikad „*iseckane*“), Endži Makejn, Endija Sandersa. Stekao je sadržajno iskustvo, uključujući i Dipers. (Batine na parkiralištu su naš specijalitet!) Sve je to sad iza njega. Šta je ispred? Pa, vrata Amerike. Doviđenja, palanko, zdravo, Veliko nebo.

Možda će, dodavola, ponovo zapucati na jug. Dan je bio divan, ali će zima nahrupiti svom snagom posle par stranica kalendara. Jug se nameće kao mudar izbor. Nikad nije bio u Maskl Šolsu, ali mu se ime dopadalo.

Zvučalo je kao prokleta poezija. Ideja ga je toliko oraspoložila da je podigao glavu i veselo mahnuo, kad je čuo zvuk avionskog motora. Nadao se da će mu pilot otpozdraviti krilima, ali se to nije dogodilo, iako je vazduhoplov leteo sporo i nisko. Barbi je pretpostavio da su to turisti. Ovo je dan kao stvoren za njih. Lišće je plamtelo. Možda je u avionu neki klinac s učenikom dozvolom, previše usredsređen na letačka pravila da bi otpozdravio lualicama poput Dela Barbare. Poželeo im je sreću. Iz sveg srca im je poželeo sve najbolje, bilo da su u pitanju turisti ili klinac na šest nedelja od prvog samostalnog leta. Dan je bio božanstven. Posle svakog koraka od Česters Mila bivalo mu je sve lakše. Putovanje okrepljuje dušu, u gradu je bilo previše nitkova.

Možda bi selibda u oktobru trebalo da postane zakonska obaveza, pomislio je. Novi nacionalni slogan: SVI SE SELE U OKTOBRU. Dozvole za pakovanje se dobijaju u avgustu, isplatite kiriju do sredine septembra i...

Zastao je. Ugledao je mrmota nedaleko od sebe na drugoj strani crnog, asfaltnog drumu. Bio je to prokleta debeli primerak. Lukav i drzak, takođe. Video je i palu brezu koja je štrčala ka drumu. Barbi bi se kladio da će se mrmot sakriti ispod drveta i sačekati da veliki, zli dvonožac prođe. Mimoišli bi se kao dve skitnice, ako to ne bi učinio. Ona na četiri noge bi krenuo na sever, a ona s dve na jug. Nadao se da će se baš to dogoditi. To bi bilo fino.

Sve to je proletelo kroz Barbijev um za nekoliko sekundi. Senka aviona je još bila između njega i mrmota. Crni krst je grabio preko auto-puta. Dve stvari su se desile gotovo istovremeno.

Prva se ticala mrmota. U jednom trenutku je bio čitav, a u drugom raspolovljen. Obe polovine su se grčile i krvarile. Barbi je zastao. Zinuo je od čuda, još sasvim nezaraslom vilicom. Mali avion je baš tad eksplodirao, tačno iznad raspolovljenog mrmota.

3 Barbi je podigao glavu. S neba je padala zgužvana verzija slatkog aviončića, dostojnog Bizaro Vorlda*, koji ga je preleteo pre nekoliko sekundi. Izobličene narandžastocrvene latice vatre visile su u vazduhu. Cvet se još uvek otvarao, kao ruža američke nesreće. Dim je kuljao iz aviona koji se obrušavao.

* *Bizzaro World* – izmišljena planeta, u obliku kocke iz vasseljene DC stripova, šezdesetih godina. Naseljena je Bizaro verzijama DC superheroja. Predstavlja potpunu suprotnost planeti Zemlji. Otud joj i drugo ime Aljmez – Zemlja naopako.

Nešto je tresnulo na drum. Razbacalo je komade asfalta pre nego što se pijano zavrtelo u visokoj travi s leve strane. To je bio propeler.

Da je odskočio prema meni...

Video je samog sebe, prepolovljenog, kao sirotog mrmota. Dao se u bekstvo. Vrisnuo je kad je nešto tresnulo ispred njega. To nije bio drugi propeler, već ljudska noga u farmerkama. Nije video krv. Bočni šav je bio širom otvoren, otkrivajući belo meso i kovrdžave crne dlake.

Noga je bila bez stopala.

Trčao je kao na usporenom snimku. Video je sopstveno stopalo, u starijim, iskrzanim čizmama. Ispružilo se i spustilo na tle. Nestalo je iza njega, kad je drugo stopalo isprednjačilo. Sve je bilo sporo, beskrajno sporo, kao da posmatra igrača na bejzbol utakmici koji pokušava da ukrade koju sekundu.

Čuo je snažni tresak iza sebe. Sledila je druga eksplozija, a za njom i nalet vrelog vazduha, koji ga je oprljio od pete do potiljka. Gurao ga je kao nevidljiva, vrela ruka. Sve misli su uzmakle pred životinjskom, telesnom potrebom za preživljavanjem.

Del Barbara je bežao da spase glavu.

4 Džinovska vrela ruka se, posle stotinu metara, preobrazila u avetinsku silu. Slabi povetarac je doneo miris zapaljenog gasa, obogaćen slatkastim mirisom, verovatno mešavinom vonja istopljene plastike i pečenog mesa. Barbi je trčao još šezdeset metara. Zastao je i pogledao iza sebe. Dahtao je. Nije to pripisivao trčanju. Nije pušio. Bio je u dobroj formi (bolje reći... pristojnoj; bolela su ga rebra na desnoj strani, od batina dobijenih na parkiralištu Dipersa). Dahtao je od užasa i smetenosti. Mogao je da pogine od avionskih krhotina, ne samo od propelera, ili da živ izgori. Imao je sreće što je izmakao takvoj sudbini.

Ugledao je nešto što mu je oduzelo dah. Uspravio se i pogledao za sobom, na mesto nesreće. Drum je bio prekriven krhotinama. Bilo je pravo čudo što nije bio mrtav ili ranjen. Iskrivljeno krilo je ležalo na desnoj strani drumu. Drugo krilo je virilo iz nepokošene deteline na levoj strani, nedaleko od mesta na kom se skrasio odbegli propeler. Video je odsečenu šaku i ruku, pored noge u farmerkama. Pokazivala je na glavu, kao da želi da kaže *Moja je*. Ako je suditi po frizuri, radilo se o ženskoj glavi. Žice za prenos električne energije su bile prekinute. Opasni kablovi su se pušili pored drumu.

Stephen King

Iza glave i ruke je bio izvitopereni trup aviona. Barbi je pročitao NJ3. Ostatak natpisa, ako ga je bilo, bio je uništen.

Ništa od nabrojanog nije mu privuklo pažnju, niti oduzelo dah. Ruža nesreće je zgasla, ali ne i vatra na nebesima. Sigurno je gorelo gorivo. Ali...

Čudilo ga je što klizi nadole po vazduhu u obliku tanke trake. Barbi je video pejzaž Mejna iza nje i kroz nju, miran i nesvestan nesreće. Ipak, ne bi se moglo reći da je nepokretan. Treperio je kao vazduh iznad zapaljenog đubreta u buretu, kao da je neko polio staklo benzinom pre nego što ga je zapalio.

Krenuo je ka mestu nesreće kao hipnotisan. To je bio najpribližnji opis onog što je osećao.

5 Isprva je hteo da pokrije delove tela, ali ih je bilo previše. Opazio je još jednu nogu (u zelenoj čarapi) i ženski torzo zaglavljen u žbunu kleke. Mogao je da skine košulju i da je prebaci preko ženske glave, ali šta će posle toga? Pa, imao je još dve košulje u rancu...

Opazio je automobil. Dolazio je iz pravca Motona, najbližeg naselja, južnije od Mila. Bio je to manji, gradski džip. Primicao se zavidnom brzinom. Neko je čuo eksploziju ili video blesak. Stiže pomoć. Hvala ti, bože, na pomoći. Barbi je mahao visoko podignutim rukama. Ukrštao ih je u džinovsko X, dok se kretao po beloj liniji, nasred puta. Udaljavao se od neobične vatre koja se slivala s neba, na taj čudnovati *voda na šoferki* način.

Vozač je pritisnuo sirenu i legao na kočnice. Ostavio je deset metara dug trag guma na asfaltu. Barbiju se činilo da je izašao iz male, zelene *tojote* pre nego što se sasvim zaustavila. Bio je to krupni, okretni tip duge sede kose, razlivene ispod bejzbol kape s amblemom Morskih pasa. Trčao je ka rubu drumu, da bi obišao najveću vatru.

„Šta se desilo?“, povikao je. „Šta se pod mi...“

Udarilo je u nešto. Jako. Ispred njega nije bilo ničega, ali je Barbi lepo video kako mu se nos savija i puca. Odskočio je posle sudara s nevidljivom preprekom. Krvario je iz usta, nosa i čela. Pao je na leđa. S mukom se uspravio i seo. Ošamućeno je piljio u Barbija, dok mu je krv kapala iz nosa i usta po radnoj košulji. Lutalica mu je uzvraćala pogled.

DŽUNIOR I ENDŽI

1 Dva dečaka su pecala pored Mirovnjačkog mosta. Nisu digli glavu kad ih je avion preleteo, ali Džunior Reni jeste. Bio je blok ispod njih, na Ulici Prestil. Prepoznao je zvuk. Bila je to *seneka V*, Čaka Tompsona. Podigao je glavu i osmotrio avion. Brzo je spustio, zbog strašnog bola koji je doneo sunčev zrak, probijajući se kroz krošnje do njegovih očiju. Spopao ga je novi napad glavobolje. U poslednje vreme su ga često opsedale. Lekovi su ih ponekad suzbijali. Ponekad, pogotovo u poslednja tri ili četiri meseca, nisu.

Doktor Hessel je našao da pati od migrene. Džunior je znao samo jedno, da ga glava boli kao ništa na svetu. Sjajna svetlost je pogoršavala glavobolje, pogotovo pri nastanku. Ponekad bi se setio mrava koje su on i Frenk Deleseps spaljivali u detinjstvu. Usmeravali su sunčeve zrake lupom na mrave koji su mileli oko mravinjaka. Brzo su ih tamanili. Ovih dana, dok su ga glavobolje mučile, njegov mozak je predstavljao mravinjak, a oči uveličavajuća stakla.

Imao je dvadeset jednu godinu. Da li će ga ova muka moriti sve do četrdeset pete ili još duže, kad bi, kako je rekao dr Hessel, mogla uminuti?

Ko bi ga znao. Glavobolja ga, ovog jutra, neće zaustaviti. Odustaće samo ako vidi džip Henrija Makejna ili *prijus* La Done Makejn, na prilaznom putu. Samo u tom slučaju će se okrenuti i vratiti kući. Progutaće još *imitreksa* i leći u spavaćoj sobi, s navučenim zavesama i hladnom, vlažnom krpom na čelu. Možda će se bol smanjiti, a glavobolja povući, ali verovatno neće. Kad se crni pauci razmile...

Podigao je glavu. Ovog puta je žmirkao, da bi se zaštitio od omrznutog svetla. Seneka je iščezla. Čak je i zujanje motora (i ono mu je smetalo – svi zvuci su mu smetali kad bi dobio glavobolju) iščezavalo. To je bio Čak

Stephen King

Tompson s nekim od ambicioznih dečaka ili devojčica, nabeđenih letača. Džunior nije imao ništa protiv Čaka. Površno ga je poznavao. To ga nije sprečilo da, potaknut detinjastom zlobom, poželi da Čakov đak napravi kolosalnu grešku i slupa letelicu.

Bilo bi divno ako bi pao nasred očevog placa za prodaju polovnih automobila.

Još jedna strela bola mu je prosvrdlala mozak dok se peo stepenicama do vrata Makejnovih. Ovaj posao mora biti obavljen. U jebenom je zakašnjenju. Endži je odavno zaslužila dobru lekciju.

Ali samo kratku. Ne smeš da izgubiš kontrolu.

Majka se oglasila, iako je niko nije zvao. Izluđivala ga je molećivim glasom. *Džunior je vazda imao gadnu narav, ali se u poslednje vreme bolje kontroliše. Imam li pravo, Džuniore?*

Eh, tako je nekad bilo. Fudbal je pomagao, ali ga više nije igrao. Nije išao ni na koledž. Glavobolje su zamenile treninge i učenje. Zbog njih je postajao opaka zver.

Ne smeš da izgubiš kontrolu nad sobom.

Neće. Popričaće s njom, sa ili bez glavobolje.

I kao što stara izreka govori, popričaće malo i rukama. Ko zna? Možda će mu biti bolje, ako njoj bude gore.

Pozvonio je.

2 Endži Makejn je izašla ispod tuša. Prebacila je kućnu haljinu preko sebe i zategla pojas. Obavila je peškir oko glave. „Stižem!“, povikala je, dok je kaskala stepenicima s prvog sprata. Široko se osmehivala. To je Frenki, to mora biti Frenki. Stvari konačno dolaze na svoje mesto. Onaj kopilan od kuvara (zgodan, ali pokvaren) pakovao je prtljag ili već otišao iz grada. Roditelji su izašli. Tumačila je te događaje kao božji znak. Stvari su konačno dolazile na svoje mesto. Ona i Frenki mogu biti zajedno. Zaboraviće na sva sranja iz prošlosti.

Znala je šta joj je činiti. Otvoriće vrata i raskriliti haljinu. Učiniće to u subotu ujutru, naočigled eventualnih prolaznika. Pre toga mora da se uveri da je to Frenki. Nije htela da golotinjom prenerazi debelog gospodina Vikera, koji strpljivo čeka s paketom ili hitnom pošiljkom na pragu. Znala je da poštar obično stiže pola sata kasnije.

Nije to poštar, već Frenki. Bila je sigurna u to.

Otvorila je vrata. Osmejak se proširio u osmeh dobrodošlice. To verovatno nije bio najpametniji potez. Imala je prilično krupne i zbijene zube,